శరశ్చంద్రికలు

శ్రీబాబూజీ సత్సంగాలలోని కొన్ని భాగాలు

ప్రేమించు ప్రేమకై

గురువుగారు: ప్రేమ అనేది ఆనందం ఉండటం వలన కలిగేటటువంటి అనుభవం. సాధారణంగా మనలో అటువంటి అనుభవాన్ని (ప్రేమను) కలిగించేదేదో మనం తెలుసుకున్నప్పుడు, ఆ అనుభవాన్ని కలిగించే దానిని (ఆ అనుభవానికి కారణమైన దానిని) మనం ప్రేమిస్తున్నామని చెప్తాము. అందరికీ (ప్రతి ఒక్కరికి) ఎప్పుడూ వాళ్ళు కావాలనుకునేదేదో ఉంటుంది. కానీ అది చాలావరకు అవ్యక్తంగా, అస్పష్టంగా ఉంటుంది. అది ఏమిటన్నది వారికి తెలియదు. మన జీవితం మొత్తం, అస్పష్టంగా వున్న పరిపూర్ణత్వ భావనను వాస్తవం చేసుకొని, తద్వారా పొందే నిజమైన ఆనందం కొరకు మనం చేసే ప్రయత్నమే అవుతుంది. కొంతమందికి వారి జీవితంలో ఒక వ్యక్తి – సద్గురువు ఎదురైనప్పుడు అక్కడ అటువంటి ప్రేమ కలుగుతుంది. అందుకు నీకు ఏ కారణమూ కనిపించదు. కానీ అది నీకు అనిర్వచనీయమైన భద్రతాభావాన్ని, నమ్మకాన్ని, ఆనందాన్ని కలిగిస్తుంది. నువ్వు ఇష్టాయిష్టాలు అని అనుకుంటూ ప్రోగు చేసుకున్నవన్నీ అక్కడ తమ అస్తిత్వాన్ని కోల్పోయి కనుమరుగవుతాయి. అలా కావడానికి కారణం ఆ ఇష్టాయిష్టాలన్నీ నెరవేరిపోయాయని కాదు: ఏదో జరుగుతుంది. ఆ అనుభవాన్ని అనుభూతి చెందడం, వ్యక్తపరచడం, విస్తృతం చేసుకోవడమే ప్రేమ!

గురువుగారు: మీరందరూ ప్రేమ కోసం పరితపిస్తూ ఉంటారు. మీరు దానికి రకరకాల పేర్లు పెడతారు – ముక్తి, మోక్షం, నిర్వాణం, బంధవిమోచనం, స్వేచ్ఛ... ఇలాంటివన్నీ. కానీ హృదయాంతరాళాలలో మీరు నిజంగా తపించేది మాత్రం ప్రేమను పొందాలని, ఎవరి ప్రేమనైనా నిజంగా పొందాలని!! ఎప్పుడైతే ఒకరు నిజంగా నిన్ను ప్రేమిస్తున్నారు అనేటటువంటి అనుభవం కలుగుతుందో నీలో ప్రేమ కలగడం మొదలవుతుంది. అది జ్వలిస్తుంది. ప్రేమ జ్వలించిన తరువాత అది నిన్ను అంటుకుని పూర్తిగా ఆక్రమించి దహించి వేస్తుంది, ఎందుకంటే నీలో అస్పష్టంగా ఉండే ఆనందానుభవమే అది కాబట్టి. ఎప్పుడూ నువ్వు దాని (ఆ ప్రేమకు) నిర్దిష్టమైన వ్యక్తీకరణ కోసం ప్రయత్నిస్తుంటావు. అందువల్ల ప్రేమ నిజంగా రగులుకున్నప్పుడు ఆ అనుభవానికి నిన్ను నువ్వు అర్పించుకుంటావు. కానీ ఈ రగులుకోవడం నీ చేతుల్లో లేదు: నిన్ను వేరెవరో ప్రేమించాలి; ఆ ప్రేమించే మనిషి మూర్తీభవించిన ప్రేమ రూపమై ఉండాలి; నిన్ను ప్రేమించగలిగి, నీలో ప్రేమను రగిలించగల సామర్థ్యం కలిగివుండాలి. అలాంటి వారే సద్గురువు.

భక్తుడు: *గురువుగారూ! బాబాకు కృతజ్ఞతలు ఎలా చెప్పగలం?*

గురువుగారు: మనం ఆయనకు చెందినవారమనే బాంధవ్య భావనతో ఆయన ప్రేమను అనుభూతి చెందడమే నిజమైన కృతజ్ఞత. అవును, ఎవరో చెప్పినట్టు గుర్తు: "ఎవరికైనా వారిపట్ల శ్రద్ధను చూపించడం కన్నా ఇవ్వగలిగిన గొప్ప బహుమతి అంటూ ఏమీ ఉండదు" అని. కాబట్టి బాబాకు మీ శ్రద్ధను ఇవ్వండి. అది ఆయనకు కృతజ్ఞత తెలియజేయడమే!

భక్తుడు: *శంకరులు ఎక్కడో "శ్రద్ధే భక్తి" అని అన్నారు.*

గురువుగారు: అవును, అది భక్తే. అందుకే దానిని నేను ప్రేమ అన్నాను. ప్రేమంటే ఏమిటి? భక్తి. భక్తి అంటే? శ్రద్ధ. శ్రద్ధ అంటే? జ్ఞానం.

భక్తుడు: *గురువుగారూ! బాబా ఇప్పుడు తమ భౌతికదేహంతో లేరు. కనుక మేము ఆయనను పట్టుకోవాలంటే కష్టం. అందువల్ల ఆయన భౌతికదేహానికి అతీతంగా ఏదో విధంగా మేము ఆయనతో సంబంధం కలిగివుండాలి. కేవలం గురువు భౌతికరూపంతో మాత్రమే కాకుండా, అంతరంగంలో కూడా సంబంధం కలిగివుండటానికి మార్గాలున్నాయా?*

గురువుగారు: నిజానికి ఇక్కడున్నవాళ్ళంతా రకరకాల మార్గాలలో చేస్తున్నది అదే! వారి జీవితాలను బాబాతో శృతి చేసుకుని దానిని (ఆ సంబంధాన్ని) ఇంకా ఇంకా స్థిరం చేసుకోవడానికి ప్రయత్నిస్తున్నారు. జీవితపు యొక్క ప్రతి పార్శ్వంలో, ప్రతి అడుగులో, ప్రతి శ్వాసలో బాబాను అనుభూతి చెందడానికి ప్రయత్నిస్తున్నారు.

భక్తుడు: *అది ఆంతరంగికమే అవుతుంది కదా!?*

గురువుగారు: అది ఆంతరంగికమే. బాబాను అనుసరించడమనేది కూడా ఆంతరంగికమై ఉండాలి. అది (ఆ అనుసరించడం) అంతరంగంలోని తపనకు బాహ్యమైన వ్యక్తీకరణ. నీకు లోపల ఆ భావం లేకుండా కేవలం బాహ్యంగా అనుసరిస్తున్నంత మాత్రాన ఏమీ ప్రయోజనం లేదు. అందుకే బాబానే అన్నారు *"బాబా అంటే ఈ దేహమేనని అనుకుంటే నువ్వు నన్నసలు చూడనట్లే! నీ జీవితపర్యంతం నువ్వు నా ప్రక్కనున్నా ఉపయోగం లేదు"* అని. అదీ ఆయన చెప్పింది. బాహ్యమైన అనుసరణ, అంతరంగికమైన తపనకు వ్యక్తీకరణ కావాలి; నేను ముందు చెప్పినట్టు మన ప్రేమకు వ్యక్తీకరణ.

భక్తుడు: *గురువుగారూ! మీరు బాబాను పిలవడం అనేది హృదయంలో నుండి వస్తుంది అన్నారు. మేము బాబాను ఇష్టపడ్డప్పుడు, మేము ఆయన నామాన్ని కూడా ఇష్టపడతాం. అందువల్ల మేము ఆయనను పిలవాలనుకుంటాము,అది చాలా మటుకు దానంతటదే జరుగుతుంది. కానీ ఒకవేళ పిలవడం అన్నది దానంతటదే జరగనప్పుడు అక్కడ మన ప్రయత్నానికి తావుందా?*

గురువుగారు: అవును. ఇప్పుడే ఎవరో అడిగారు 'ప్రార్థన సహాయపడుతుందా?' అని. అవును! సహాయపడుతుంది. నువ్వు బాబాను పిలవడం– ఇదే ప్రార్థన అంటే. నీకు నిజంగా అవసరమైనప్పుడు నువ్వు అలా చేస్తావు. ఎందుకంటే నీకు వేరే దారిలేదు. కనుక అంతకన్నా నువ్వు చెయ్యగలిగిందేముంది? అప్పుడు నువ్వు కూర్చుని నీ హృదయాంతరాళాలలో నుండి బాబాను వేలు, లక్షలసార్లు పిలవడానికి ప్రయత్నిస్తావు.

భక్తుడు: *కానీ అది ప్రయత్నించడం అవుతుంది కదా?*

గురువుగారు: అది నీ ప్రేమకు వ్యక్తీకరణ. ఆ ప్రేమను నువ్వు ఇంకా ఇంకా వ్యక్తం చేస్తున్నావు. ఇదే నేను ఇప్పుడు చెప్పింది: "నీకు ఎంతగా అవసరం ఉంటే, అంతగా వ్యక్తీకరణ ఉంటుంది, అంత ప్రేమా ఉంటుంది. నువ్వు దానిని పొందుతావు!!". అప్పుడు ప్రతిస్పందించే శక్తి మరియు స్వీకరించగలిగే శక్తి మెండుగా ఉంటాయి. నీవు కేవలం నోటిమాటతో "నాకది ఇష్టం.

నాకది కావాలి, నేను చాలా నిస్పృహతో ఉన్నాను, నాకది అవసరం" అని చెప్పినంతమాత్రాన ఏమీ జరగదు. నిస్పృహగా ఎలా ఉన్నావు? నిజంగా నీవు అంతటి నిస్పృహలో ఉంటే, అటువంటి నిస్పృహస్థితిలో నీవేం చేస్తున్నావు? నీకది అత్యవసరమా? అత్యావశ్యకమా? తప్పనిసరా? అలా అయితే, దానిని పొందగలిగేలా పిలువు. అంతకుమించి ఏం చెయ్యగలవు? అలా పిలుస్తూ, పిలుస్తూ, పిలుస్తూ ఉండటం నాకిష్టం. కానీ మనం అలా చెయ్యం. ఎందుకంటే మన మనస్సు చాలా జిత్తులమారి. అలా పిలవడాన్ని తప్పించుకోవడానికి మార్గాలు వెతుకుతూ ఉంటుంది. అటువంటి పిలుపును మన జీవితావసరంగా చేసుకోవడానికి అంగీకరించదు.

నేను మిమ్మల్ని ఎప్పుడూ కోరేదేమిటంటే, ఆ పిలుపును మీ జీవితావసరంగా చేసుకోండి, మీ జీవితవిధానంగా మలుచుకోండి. అప్పుడప్పుడు అలా కూర్చుని, మనస్సు లగ్నం చేసి, గంటల పర్యంతం... పిలవండి, పిలవండి, పిలవండి. మీకు దాని ఫలితం కనిపిస్తుంది. మొత్తం ఎంత అద్భుతంగా, ఎలా మారిపోతుందో తెలుస్తుంది. మీరు దానిని ఒక సాధనాపద్ధతి అంటాము అంటే అనుకోవచ్చు– నేను పట్టించుకోను. నేనైతే దానిని సాధనాపద్ధతి అనను. అది మీ అవసరానికి, మీ ప్రేమకు వ్యక్తీకరణ కావాలి. మీ హృదయంలో పిలవండి, మీ అవసరమంతా ఆసరాగా చేసుకుని బాబాను ఆర్తిగా, ఆర్ద్రంగా, హృదయపూర్వకంగా పిలవండి. ఊరికే నామాన్ని వల్లెవేయవద్దు. పిలవండి!

భక్తుడు: *గురువుగారూ! బాబాను పిలవడం అనేది మన పారమార్థిక జీవితావసరం కావాలి అన్నారు కదా? మీ దృష్టిలో బాబాను పిలవడమంటే ఏమిటి? ప్రత్యేకంగా కూర్చుని బాబాను పిలవడమా లేక మన మామూలు రోజూవారీ జీవితంలో బాబాను పిలవడానికి మార్గమేదైనా ఉందా?*

గురువుగారు: వాస్తవానికి, నిజంగా పిలవడం అనేది మన భావోద్వేగానికి, ప్రేమకు వ్యక్తీకరణ. ఉదాహరణకు, నీకు బాగా ఆకలిగా ఉన్నపుడు ఆహారం కోసం చూస్తావు (గురించి ఆలోచిస్తావు). దాని కోసం తపిస్తావు. ఇది ఒక రకంగా ఆహారం కోసం మనం పిలుస్తుండటమే. నువ్వు 'అన్నం, కూర' అని అనాల్సిన అవసరంలేదు. కానీ మనస్సు 'అన్నం, కూర' అంటుంది. దాని కోసం వెతుకుతుంది. అంతకుముందు మీరు నామం చేసుకోవడం గురించి మాట్లాడారు కాబట్టి నేను 'వాచా పిలవడం' అని చెప్పాను. నిజానికి అది అన్వేషించడం కూడా. ప్రేమించడం, ఆ ప్రేమను వ్యక్తీకరించడం, తపించడం – ఇలా దానికి చాలా పదాలున్నాయి. సందర్భాన్ని బట్టి, పదం వాడుక మారుతూ ఉంటుంది. అది తపన కావచ్చు, అది ఒక భావోద్వేగం కావచ్చు లేదా ఒక వ్యక్తీకరణ కావచ్చు. కేవలం చింతన చేస్తూ ఆ ప్రేమను అనుభవిస్తూ, ఆస్వాదించడం కావచ్చు. నా వరకు, ఇవన్నీ పిలవడం వంటివే. ఉదాహరణకు, మీకు సత్సంగం కావాలనుకుంటారు. కానీ సత్సంగం జరగలేదనుకోండి... మీరు సత్సంగం గురించే ఆలోచిస్తూ, "సత్సంగం ఉంటే ఎంత బాగుండేది, సత్సంగం కావాలని మేము ఎంతగానో కోరుకుంటున్నాం" అంటారు. ఇది సత్సంగం కోసం పిలుపులాంటిదే. ఇలా చాలా విషయాల వ్యక్తీకరణకు 'పిలుపు' అనే పదం ఉపయోగపడుతుంది. బాబాను ఆహ్వానించడం (Call about); బాబాను అర్థించడం (Call On); బాబాను అడగటం (Call For); – ఇవన్నీ బాబాను పిలవడమే. ఇంగ్లీషులో విభక్తి (Preposition) ని మార్చడం ద్వారా చాలా వ్యక్తీకరణలు వస్తాయి. అవి ఏమైనా సరే అన్నింటి గురించి ఆలోచించండి – అవన్నీ పిలవడం వంటివే. కొన్నిసార్లు బాబాను అర్థిస్తావు, కొన్నిసార్లు బాబాను అడుగుతావు, కొన్నిసార్లు బాబాను ఆహ్వానిస్తావు.

భక్తుడు: *కానీ నిజానికి అలా పిలవడానికి అపరిమితమైన అవకాశాలున్నాయి. ఏ రకమైన వ్యక్తీకరణైనా పిలవడమే అవుతుంది.*

గురువుగారు: ఏ వ్యక్తీకరణైనా పిలవడం కాదు. అది ప్రేమకు వ్యక్తీకరణ కావాలి. అవును! ఎలాంటి వ్యక్తీకరణైనా కాదు. ప్రేమకు సంబంధించిన ఎలాంటి వ్యక్తీకరణైనా (పిలవడమే)!!

భక్తుడు: *జీవితం ఆనందంగా ఉంటే, ఇంకా అడగటానికి ఏముంటుంది?*

గురువుగారు: మనలో కొంతమందికి అవసరమైనవన్నీ ఉంటాయి. కానీ మనం అడుగుతూ ఉంటాం. అలా అడగటంలో ఆనందం ఉంటుంది. తృప్తి ఉంటుంది. అదే దానిలో ఉండే అందం.

భక్తుడు: *దేనిలో ఉండే అందం?*

గురువుగారు: (గురువుగారు నవ్వుతూ)... నేను చెబుతున్నది, అడగటంలో ఉండే అందం గురించి. ఏమీలేని వాళ్ళు మాత్రమే అడుగుతారని కాదు– చాలామంది విషయంలో ఇది నిజమే కావచ్చు. కానీ కొంతమందికి అన్నీ ఉంటాయి. అయినా వాళ్ళు అడుగుతూ వుంటారు. ఎందుకు? ఎందుకంటే అడగటం అనేది వాళ్ళ ప్రేమకు వ్యక్తీకరణ. దానిని పొందడం కూడా వాళ్ళ ప్రేమకు వ్యక్తీకరణే అవుతుంది. బాబా మార్గంలో ప్రతిదీ ఎంతో ఆనందంగా ఉంటుంది. మనం ఆనందంగా ఉన్నాం కాబట్టి అడుగుతాం. అంతేగానీ మనం పాపులమని, దౌర్భాగ్య ప్రాణులమని, హేయమైన జీవులమని కాదు. మనం ఎంతో ఆనందంగా ఉన్నాం కాబట్టి అడగటం ద్వారా మన ప్రేమను వ్యక్తం చేస్తున్నాం. అదే దానిలో ఉండే అందం! ఆనందంగా అడగడం, అలా అడగటమన్నది మన ప్రేమకు వ్యక్తీకరణ కావడం, అదీ నిజమైన సాయిపథం. అది ఎలా అంటే, ఇప్పుడు మీరు ఎన్నో ప్రశ్నలు వేస్తున్నారు. వీటికి సమాధానాలు మీకు నిజంగా అవసరం కాదు. ఆ విషయం నాకు తెలుసు. అడగటం అన్నది మీ ప్రేమకు వ్యక్తీకరణ. నేను సమాధానాలు చెప్పడం నా ప్రేమకు వ్యక్తీకరణ. అదీ అడగటం అంటే! అందుకే నేను దానిని ఆస్వాదిస్తాను. దానిని ఇష్టపడతాను!! (గురువుగారు నవ్వుతూ)... జీవితమంతా అలా ఉండాలి.

మనం అడగటం అనేది మన ప్రేమకు వ్యక్తీకరణ. ప్రాపంచికంగా ఎటువంటి లోటూ ఉండదని బాబా అభయమిచ్చారు. నీ జీవితంలో నిజమైన దుఃఖానికి చోటులేదు. నీవు అన్నీ పొందుతావు. నీకు డబ్బు కావాల్సివస్తే బాబా ఇస్తారు – కావాల్సినంత! మంచి ఇల్లు కావాలంటే, ఆయన ఇస్తారు. నీకు మరేదైనా కావాలంటే, దానినీ ఇస్తారు. ఇవన్నీ ఉన్నప్పటికీ... ప్రేమ కొరకు, కేవలం ప్రేమ కోసం... మనం అడుగుతూ ఉంటాం.

అలా అడగటంలో అందం ఉంది. అందులో రసాత్మకమైన అనుభూతి ఉంది. అదే రస సిద్ధాంతం! జీవితపు సారాన్ని (జీవితం యొక్క రసాన్ని) మనం ఎలా అనుభవిస్తాం, వృద్ధి చేసుకుంటాం అనే దానిని, ఊరికే మనం మామూలు అనుభవాలలో కూడా తెలుసుకోవచ్చు. జీవితమంతా మధుర రసభరితం చేసుకుని, దానిని ఆస్వాదిద్దాం. అదే రసానుభూతి, రసాత్మక జీవితానుభవం. అదీ సాయిపథం!

"శరశ్చంద్రికలు" గతసంచికల కొరకు *http://saipatham.saibaba.com/*

శ్రీసాయిబాబా సచ్చరిత్ర, ప్రబోధాలను సమగ్రంగా దర్శించడానికి *www.saibaba.com* ను సందర్శించండి.